

Koliński, Wiesław

Skład Towarzystwa Naukowego Warszawskiego : (kadencja 1998-2000) : Wspomnienia pośmiertne : Bohdan Paszkowski (1916-2000)

Rocznik Towarzystwa Naukowego Warszawskiego 62 - 63, 103-105

2000

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych oraz w kolekcji mazowieckich czasopism regionalnych mazowsze.hist.pl.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

przydomek „Gruby” (dosadnie, acz prawdziwie, określający posturę Profesora), zyskał Jego całkowitą aprobatę.

Profesor Tadeusz S. Jaroszewski już od dłuższego czasu miał poważne kłopoty ze zdrowiem, lecz do końca nie zrezygnował z działalności naukowej, dydaktycznej i aktywności towarzyskiej. Zmarł nagle w swym warszawskim mieszkaniu 28 lipca 2000 r., w czasie krótkiego odpoczynku przed kolejną wizytą w bibliotece.

Nadal trudno uwierzyć, że nie ma Go już między nami. W ciasnych pomieszczeniach Instytutu Historii Sztuki UW wciąż ma się wrażenie, że korytarzem kroczy korpulentna postać w kraciastej koszuli, a dobiegający z sekretariatu charakterystyczny głos relacjonuje z udaną powagą jakies zabawne wydarzenie lub cicho nuci ulubioną piosenkę *Madame Lulu* ...

Anna Sieradzka

BOHDAN PASZKOWSKI

(1916–2000)

Bohdan Paszkowski urodził się 28 marca 1916 r. w Lublinie. Jest absolwentem Politechniki Warszawskiej. W latach 1945–1987 był pracownikiem naukowo dydaktycznym tej Uczelni. Swą działalność naukową rozpoczął w Katedrze Radiotechniki kierowanej przez prof. Janusza Groszkowskiego. Od 1963 r. pełnił funkcję kierownika Katedry Przyrządów Elektronowych na Wydziale Łączności późniejszym Wydziale Elektroniki.

Wspaniały wykładowca, potrafiący wzbudzić u słuchaczy nieodpartą chęć poświęcenia się pracy nad tymi zagadnieniami, które przedstawiał. Prawdziwy przyjaciel młodych ludzi, spieszący zawsze z radą i pomocą, znajdujący czas dla każdego pomimo licznych swoich obowiązków. Promotor 30. prac doktorskich i recenzent ponad 100 prac doktorskich, habilitacyjnych i wniosków na profesora. Liczne grono uczniów i wychowanków Profesora kieruje pracami badawczymi i procesem dydaktycznym w różnych placówkach w kraju kontynuując i rozwijając to, co On zapoczątkował. W 1966 r. dzięki staraniom Profesora powstał Instytut Technologii Elektronowej PAN, którym kierował przez 8 lat, a w 1970 r. przy Jego udziale utworzono dział badawczo-rozwojowy Naukowo-Produkcyjnego Centrum Półprzewodników w Warszawie. W latach 1978–1986 Profesor Paszkowski był dyrektorem Instytutu Fizyki na Wydziale Fizyki Technicznej i Matematyki Stosowanej Politechniki Warszawskiej.

Dorobek naukowy Profesora jest ogromny. Składają się nań podręczniki i książki naukowe z dziedziny elektroniki, technologii elektronowej i fizyki

technicznej, m.in. *Lampy elektronowe* (Warszawa 1953), *Electronic Universal Vademecum* (Londyn, Nowy Jork 1964), *Electron Optics* (Londyn 1968), *Włókna światłowodowe* (Warszawa 1978). Jest także autorem oryginalnej charakterystyki „przedmiot – obraz” krótkiej soczewki magnetycznej (Bull. Pol. Acad. Sciences, 1965) oraz wielu artykułów i prac naukowych.

Prace badawcze Profesora Paszkowskiego są związane z zagadnieniami elektroniki, a zwłaszcza technologii elektronowej. Dotyczą one: lamp elektronowych (pierwsza w Polsce konstrukcja impulsowego magnetronu wnekowego, lampy o fali bieżącej i noktowizyjne przetworniki obrazu), półprzewodnikowego wzmacniacza obrazu, detektora podczerwieni, infraskopu, laserów gazowych i neodymowych, technologii złącz próznouszczelných oraz technologii materiałów i struktur półprzewodnikowych (pierwszy w Polsce krzem o czystości półprzewodnikowej). Był inicjatorem i organizatorem wielu prac naukowo badawczych oraz konstrukcyjno-technologicznych, w wyniku których przemysł krajowy podjął produkcję m.in. lamp mikrofalowych i przetworników noktowizyjnych.

Był zawsze bardzo aktywny. Przewodniczył radom naukowym kilku instytutów i placówek badawczych, np. Instytutu Technologii Materiałów Elektronicznych – CEMAT, Instytutu Tele- i Radiotechnicznego, Przemysłowego Instytutu Elektroniki oraz Centralnego Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Elektrotechnicznego Sprzętu Powszechnego Użytku. Ponadto był członkiem rad naukowych Instytutu Technologii Elektronowej CEMI, Instytutu Fizyki Polskiej Akademii Nauk, Zakładu Fizyki Ciała Stałego PAN, Instytutu Fizyki Politechniki Warszawskiej oraz Instytutu Fizyki Plazmy i Laserowej Mikrosyntezy.

W 1965 r. został członkiem korespondentem, a w 1976 członkiem rzeczywistym PAN; w 1986 r. został doktorem honoris causa Wojskowej Akademii Technicznej.

Profesor Bohdan Paszkowski był również działaczem stowarzyszeń i organizacji naukowo-technicznych. W tym zakresie brał czynny udział jako członek: prezydium Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN (w latach 1981–1987 jego przewodniczący), Komitetu Fizyki PAN, Komitetu Nauki o Materiałach PAN, Polskiej Sekcji IEEE (Senior Member), Polskiej Sekcji URSI, Polskiego Komitetu Próżni Technologii Elektropróżniowych SEP (w 1983–1987 przewodniczący), prezydium Polskiego Komitetu Optoelektroniki SEP, Towarzystwa Naukowego Warszawskiego, Rady Głównej Towarzystwa Kultury Technicznej (w 1985 przewodniczący) i Stowarzyszenia Elektryków Polskich SEP (wiceprezes w latach 1978–1987, prezes w latach 1987–1990).

Profesor Paszkowski był również inicjatorem powołania dwóch czasopism elektronicznych. W 1960 r. pod auspicjami Komitetu Elektroniki i Telekomunikacji PAN powstał „Przegląd Elektroniki” (obecnie „Elektronika”), w którym funkcję redaktora pełnił od początku jego powstania przez 30 lat i nadal był członkiem Rady Programowej. W 1968 r. założył angielskie czasopismo „Electron Technology” i był jego pierwszym redaktorem naczelnym. Był również redaktorem serii wydawniczych poradników technicznych i współtwórcą pomocy naukowych.

Za osiągnięcia naukowe i wychowawczo-dydaktyczne Profesor otrzymał trzy Nagrody I stopnia Ministra Szkolnictwa Wyższego i Nauki. Otrzymał również wysokie odznaczenia państwowe: Krzyż Oficerski i Komandorski Orderu Odrodzenia Polski, Order Sztandaru Pracy II i I klasy oraz wiele medali i odznak resortowych.

Zmarł w Warszawie 13 sierpnia 2000 r.

Wiesław Koliński

WIESŁAW BAREJ (1934–2000)

W dniu 14 listopada 2000 r. zmarł Profesor Wiesław Barej, powszechnie ceniony fizjolog weterynaryjny, profesor zwyczajny Szkoły Głównej Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie, członek zwyczajny TNW, członek korespondent PAN, doktor honoris causa SGGW.

Wiesław Barej urodził się 22 stycznia 1934 r. w Stoczku Łukowskim na Podlasiu. Po ukończeniu szkoły średniej w Siedlcach, rozpoczął w roku 1951 studia na Wydziale Weterynaryjnym Uniwersytetu Warszawskiego. Już jako student podjął w 1955 r. pracę w Katedrze Fizjologii Zwierząt Wydziału Weterynaryjnego – w tym okresie Wydział był już włączony do SGGW. Studia ukończył w 1957 r. Katedrą Fizjologii Zwierząt Wydziału Weterynaryjnego SGGW związany był cały Jego rozwój naukowy. Doktoryzował się w 1962 r., habilitował w 1967 r., profesorem nadzwyczajnym został w 1976 r. a prof. zwyczajnym w 1982 r.

Od początku swej działalności naukowej zajmował się zagadnieniami procesów fermentacyjnych w przedżołądkach przeżuwaczy. Zainicjowane